

A woman with short brown hair and bangs is lying in a hospital bed, holding a newborn baby wrapped in a white blanket. She is looking towards the camera with a slight smile. The room is dimly lit, with a large, dark suitcase or trunk visible in the background. The overall tone is somber and intimate.

VALİZDEKİ BEBEK

APH PROJECT

VALİZDEKİ BEBEK

*Anlatan Rana Hanım
Senarist Mina Leila*

VALİZDEKİ BEBEK

Copyright © APH ve AST, 2019

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO :21-7-1118EB-CA

*Kapakta kullanılan valiz görseli Freepik.com'dan alınmıştır.
"Designed by kjpargeter / Freepik"*

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

<i>Editörün Notu</i>	<i>1</i>
<i>Tanıtım</i>	<i>2</i>
<i>Köy Okulundan Tıp Fakültesine</i>	<i>4</i>
<i>Darbe Yapmaya Tatile Gittik(!)</i>	<i>6</i>
<i>Darbenin Faturası Bize Kesiliyor!</i>	<i>8</i>
<i>“Bebeğin İçin Nezarete Yer Ayırttık!”</i>	<i>12</i>
<i>“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”</i>	<i>15</i>
<i>“Bebeğini Valize Koymak Zorundasın!”</i>	<i>20</i>
<i>Hayallerimize Gürcistan ‘Molası’ Veriyoruz!</i>	<i>23</i>
<i>“Nereyi Memleket Edinsek?”</i>	<i>25</i>
<i>“Emin Misiniz?!”</i>	<i>27</i>
<i>Yeni Bir Yaşam</i>	<i>29</i>

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160,000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16,000 kadın ve yaklaşık 900 çocuk dahil 60,000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın

maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“ Valizdeki Bebek ” isimli bu kitap uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan eserlerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project olarak editörün notu

Köy Okulundan Tıp Fakültesine...

Anadolu'da yaşayan dar gelirli bir ailenin, çalışkan ve de akıllı tek çocuklarıydım. Hizmetli maaşıyla evini zar zor geçindiren babamın, benim okuma isteğimi desteklemesiyle, önce yatılı Fen Lisesi'ne, ardından da Türkiye'nin en meşhur Tıp Fakülteleri'nden birine gitmiştim...Eğitim hayatımı, burslarla yurtlarda kalarak ve ailemin zaten zor olan şartlara rağmen benim için yaptıkları büyük fedakarlıkları sayesinde tamamlayabilmişim...

Hizmet Hareketi'yle üniversite yıllarında tanıştım. O yıllarda, bir vefa borcu olarak, lise öğrencilerine yardım edecek, sonrasında asistanlık yaptığım dönemde ise benim daha önce geçtiğim yollardan geçen kardeşlerime destek olacaktım.

Eşimle de mezuniyetten iki sene önce tanıştık. O da Hizmet Hareketi'ne gönül vermiş biriydi lakin bizi cemaatten herhangi birileri tanıştırmadı. İkimiz de aynı fakültede okuyorduk ve yollarımız çakıştı. Mezuniyetin hemen ardından eşim (o zaman sözlümdü) mecburi hizmetle kendi memleketine gitti. Ben de zaten yıllardır ailemden ayrı kaldığım için kendi memkeletime gittim. Ailemle biraz birlikte yaşamak ve onların varlığını yakınımnda hissetmek istemişim.

İki yıl sonra, eşim uzmanlığını kazanıp da Ankara'ya yerleşince evlendik. Sene 2011, aylardan Eylül; hem doktora hem de evlilik hayatıma başladığım tarihtir. Eşim de ben de akademik çevrede olmamıza rağmen hiç de öyle zannedildiği gibi entelektüel insanlarla bir arada çalışmıyorduk. Birbirlerinin yüzlerine gülen insanlar, arkalarını döner dönmez dedikodu yapmaya

başlıyorlardı ve çok basit şeylerden tartışabiliyorlardı. Bu yüzden mesafeli durmayı ve de Hizmet Hareketi'yle olan gönül bağımızdan kimseye bahsetmemeyi tercih etmiştik.

Nitekim kısa zaman sonra baş gösteren Hükümet-Cemaat gerginliği ne kadar isabetli davrandığımızı gösterdi bize... Hedef göstermeler ve baskılar arttıkça insanlarla aramıza daha ciddi bir mesafe koymaya başladık.

Çok yakın bir arkadaşım (Fidan) vardı, sadece onunla sık görüşüyorduk. Onlar da (eşiyle) bizim gibi doktordu, Hizmet Hareketi konusunda aynı duygu ve düşünceleri paylaşıyorduk ve ilginçtir ki ikimiz de yakın zamanlarda evlendiğimiz halde bebeğimiz olmamıştı ve tedavi görüyorduk. Sanki kader birliğimiz vardı. Nitekim darbe girişimi sonrasında şikayet edilip nezarete de aynı zaman diliminde konulduk...

Darbe Yapmaya Tatile Gittik(!)

2016 yılının Temmuz ayı ortalarında şaibeli bir darbe girişimi yaşandı ve tüm suç Hizmet gönüllülerine yıkıldı. Oysa, hatırlayanlar bilir, Ramazan Bayramı'nın hemen sonrasıydı ve her normal insan gibi, darbeye teşebbüs etmekle suçlanan insanlar da ya memleketlerinde aileleriyle birlikteydiler ya da bizim gibi tatile gitmişlerdi. Hiç kimse de demiyordu ki, darbe gibi önemli bir görevi üstlenmişlerse neden yaşadıkları memleketlerde görev almadılar? Neresinden tutsan elinde kalacak iddialar...

Tam da o günlerde, eşim ve ben Akdeniz taraflarında, bir sahil şehrinde oteldeydik. Bir sonraki gün Ankara'ya, işimizin başına dönecektik ve o akşam lobide oturmuş son akşamımızın keyfini çıkartıyorduk. Arkadaki televizyonun açık olduğunu hatırlıyorum fakat muhabbete öyle dalmışız ki dinlemiyorduk bile... Ta ki gece 11 sularında Ankara'dan bir arkadaşımın aramasına kadar. Onunla konuşurken telefonda jet sesleri geliyordu. İlginçti ki, o da duymamıştı darbe girişimini... Biz konuştukça sesler arttı. O da şaşırmıştı ve telefonu kapatmak zorunda kalmıştık.

Neler oluyordu? Hemen gerideki televizyona kilitlendik. Darbemsî bir şeyden bahsediyordu kanallar; semada jetler, Meclis'in bombalanması filan diyordu ama -kendi adıma, Allah biliyor ya- 'kesin yabancı bir devletle anlaşmazlık çıktı, başkente taciz ateşi açıyorlar' gibi düşünüp endişelendim. Sonra da zaten sabah erken yola çıkacağımız için odamıza çekilip uyuduk.

Ertesi gün arabamızla yola çıktık ve Ankara girişinde her yer kapatıldığı için farklı yollardan evimize ulaşabildik. Biz hala işin vehametinin farkında değildik tabi. Bir iki gün sonra işlerimize döndüğümüzde anlayacaktık ki öyle de oldu. Benim gittiğim ilk gün, hocamın ihraç kağıdı geldi. O günü hiç unutmuyorum, bir kucak dolusu sarı zarf gelmişti birime. O zarfların üstünde isimleri olanlar açığa alındıklarını öğrendiler sonradan. Tabii ki daha sonra hepsi ihraç edildi. Bu olay, birimde bomba etkisi yaratmıştı.

“Ohh olsun!” dediler hocamın arkasından. Oysa çok sevilen, işinin ehli, herkesin onunla çalışabilmek için can attığı, saygıdeğer biriydi. Dedim ya, birimdekiler kalitesiz insanlardı diye, o kapıdan çıkmadan başladılar dedikoduya.. Sonraki günlerde birimde büyük bir güvensizlik havası esti, herkes birbirine potansiyel şikayetçi gözüyle baktığından ipler iyice gerildi.. Hatta başka birimlerden hocalar, asistanlarını yanıma göndererek ağızımdan laf almaya çalıştılar...

Darbenin Faturası Bize Kesiliyor!

Sonraki bir sene, Hizmet Hareketi'ne mensup birçok masum insanın bir bir tutuklandıklarını, kimilerinin işkenceyle öldürüldüğünü, kimilerinin de maddi-manevi zor durumda bırakıldıklarını çaresizce izlemekle geçti... Bir yandan hayat devam ediyordu tabii, üzgün ve moralsiz olsak da bizler işimize gidip gelmeye devam ediyorduk. 2016'nın vehametinden belliydi zaten, 2017'nin çetin geçeceği...

Yine de 2017 bize bir güzellik getirdi; bebeğimizi... Ağustos başıydı doğum yaptığımda. Tedaviler sonuç vermiş, Rabbim bize nihayet bir bebek bahşetmişti. Buna çok sevinmekle birlikte, hem ülke gündemine hem de canım arkadaşım Fidan'ın (aynı tedavi sürecini yaşamıştık) bebek sahibi olamamasına üzülüyordum.

Bebeğimin kırkı yeni çıkmış, lohusa yatağımdan kalkmıştım, dedim ki, 'hazır yaz günü, gidelim bebeğimizle, akrabalarımızı ziyaret edelim.' Velhasıl memlekete gidip bir kaç gün gezdik, sonra eşim işi nedeniyle mecburen eve döndü, biz biraz daha kaldık. Öyle konuşmuştuk...

Evimizde kapı ziline hemen yanında bir not asılıdır bizim; “Dikkat bebek uyuyor, lütfen zile basmayın.” Dolayısıyla bebek doğduktan sonra evimizin zili çalmıyordu yani. Ancak eşim döndükten sonraki günün sabahı acı acı çalan zil sesiyle uyandırılınca, şaşırılmış haliyle. İkinci şokunu ise kapıyı açıp da karşısında dikilen polisleri gördüğü zaman yaşamış. Polisler benim için gelmişlermiş!

Bırakın tutuklanmayı, ev araması denilen şey bile başlıbaşına can sıkıcı bir şey... Düşünsenize, yeri geliyor ailenizle bile mahreminiz oluyor ama birileri gelip, sizi -hem de- işlemediğiniz bir fiille suçlayarak, evinizin her yerini didik edip talan ediyorlar. Allah’tan üzerini giymek için çalışma odasına geçen eşim akıl edebilmiş de, pasaportlarımızı saklamayı başarmış...

Beraber sohbetlere katıldığımız bir kadın vardı, belki o da zor durumda bırakılmıştı, belki kendince mecburdu.. Bilemiyorum ama beni ve yakın arkadaşım Fidan’ı ihbar etmişti... Eşim bana söylememiş, ama annemi haberdar etmişti. Fakat beni arayarak, “olur da hakkında yakalama kararı çıkartılırsa avukat için vekaletname çıkartman gerekiyor.” dedi. Belki olur da yakalanırsa diye kendince bir plan yapmıştı yapmasına ama bu planın benim başımı yakacak bir plan olduğunu nerden bilebilirdi...

Eşimin neden böyle dediğini anlamamıştım. Zira ülke gündeminden bunalmışız, kısa bir süre sonra zaten –tamamen legal yollarla- yurt dışına çıkmaya hazırlanıyoruz, şimdi bu vekalet de neyin nesi?’ dedim ama yine de üstelemedim ve hemen annemle birlikte soluğu noterde aldık. Notere gittik, vekalet verecektik altı üstü... Bana gereksiz bir sürü sorular soruyorlardı. ‘İşlemler biraz fazla mı uzadı? Yok diyorum kendi kendime, kuruntu yapma. Kapsamlı bir vekalet çıkarttığın için uzun sürmesi normal..’ Derken yanımda dikilen genç bir adama gözüm ilişti. Döndüm, göz göze geldik; “Rana hanım siz misiniz?” dedi bana. “Evet de”... diyebildim sadece.. “Hakkınızda arama kararı var.” dedi soğukkanlı bir şekilde, sizi götürmem gerekiyor.” O an donup kaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Gözüm bir an geriye, kapıya kaydı ki, bir sürü sivil

polis beni almak için gelmişlerdi. Genç polis ayaküstü beni sorgulamaya başladı; “neden aranıyor olabilirsiniz sizce?” ‘Hiç bir fikrim yok.’ dedim, ‘bugüne dek kimseyle bir sorunum olmadı ki’... Aslında o an saniyeler içinde aklımdan üniversite hastanesindeki asistanlardan biri gelmedi değil... Hocam ihraç edilince benimle çok uğraşmıştı. Defalarca üstüme gelmiş, sıkıştırmıştı; “doğru söyle sen de mi onlardansın? Fetöcü müsün sen de yoksa!” diye taciz etmişti...

....

Bebeğim delirmiş gibi ağlıyor, polisler götürmek için bekliyor, annem korku dolu gözlerle bakıyor, etraftakiler de merakla izliyorlardı. Ben ise şaşkındım... Şaşkındım ve denileni yapmaktan başka çarem yoktu.

Şikayet Ankara’dan yapıldığı için ifademi de oradaki savcının alması gerekiyormuş. Fakat yetkili savcı SEGBİS’i (sesli ve görüntülü ifade) kabul etmediğinden, Ankara’ya sevkime karar verildi. Eşim ve annem de benimle geldiler, daha doğrusu polis arabasını takip ettiler. Nitekim biri kadın üç polis nezaretinde bindirildiğim araba hareket edince onlar da hareket ettiler. Yerel savcı Allah’tan inşafı biriydi de kelepçe takılmasına izin vermedi. Hatta benim için “istediği zaman bebeğini emzirmesine izin verin.” diye talimat vermişti.

Ankara’ya kadar 3 buçuk saatlik bir yolumuz vardı ve trafik kurallarını hiçe sayarak yol alan bir arabanın içindeydim. Gözüm arkadan takip eden eşimin kullandığı arabadaydı. Onu görebildiğim sürece kendimi güvende hissediyordum.

Yol boyunca bir kez durup bebeğimi emzirebilirdim. Tam Ankara’ya yaklaşmıştık ki, polisler yakın bir dinlenme tesisinde durup, karnımı doyurmam gerektiğini söylediler. Muhtemelen tutuklanacak olursam aç olmayayım diye düşünmüşlerdi. Eşimle beni bir masaya oturtup kendileri de az ileride başka bir masaya oturdular.

Eşim beni teselli eder tarzda konuşuyordu ama ben gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. “Üzülme” dedi, “kanun var hukuk var, bebeğin çok küçük seni tutuklamazlar.” Avukat tutacağını söyledi, endişelenmemeliydim. Endişelenmememi söylerken o kadar endişeliydi ki bende rahatlayamıyordum. Benimle vedalaşır gibi konuşuyordu zira... Tekrar yola çıktığımda telefonuma bakmak geldi aklıma. Evde bırakmayı düşünmüştüm ama savcı ve polisler mutlaka yanımda tutmamı söylemişlerdi. Muhtemelen Ankara’daki savcının alıp inceleyeceğini düşünmüşlerdi. Çok yakın bir arkadaşım vardı, annemden gözüaltına alındığımı öğrenmişti, yolda olduğumu biliyordu. Bana yazamadığı için söylemek istediklerini WhatsApp mesajı olarak yazıp, okuduğumu düşündüğünde siliyordu. Önce “üzülme, geçecek” yazdı, ardından “fabrika ayarlarına dön!” O zaman jetonum düştü diyebilirim. Telefonumu alıp inceleyeceklerdi ve ortada hiç bir filim yokken beni tutukladıklarına göre, en küçük bir yazışmadan suç üretebilirlerdi. Hemen denileni yapıp telefonumu fabrika ayarlarına döndürdüm.

“Bebeğin İçin Nezarette Yer Ayırttık!”

Gözaltına alınmadan kısa bir süre önce bir rüya görmüştüm: İssız mı ıssız bir yerlerden geçip gri bir binaya giriyordum, her yer kıpkırmızıydı ve daracık merdivenlerden çıkıp bir odanın kapısını aralıyordum. Odada kurbanlık et gördüm... O an hayra yormaya çabalamıştım ama manası çok açık bir rüyaydı işte. Rabbim bana belki de bu tür gri binalara (adli binalara) hapsedilen mazlumlara (kurbanlara) göstermişti belki de...

İşte, polislerin arasında getirildiğim askeri binayı (evet emniyet yerine askeriyeye getirilmiştim) görünce tüylerim diken diken oldu. Burası rüyamda gördüğüm binaya o kadar benziyordu ki! Daracık merdivenleri olan gri bir bina. O merdivenlerden çıkıp da odalardan birine sokulduğumda, tavanda asılı kurbanlık etler göreceğim diye korkmadım değil...

Vakit gece yarısını görmek üzereydi... Bizi nöbetçi komutan karşıladı; gayet kibardı. Hatta bana bebeğimi de yanıma alabileceğimi, onun için aşağıda yer hazırladıklarını söyledi. Saf gibi bir an kandım; ‘ne yapalım?’ demek için eşimi aradım. O benden daha akl-ı selimdi Allah’tan, “saçmalama!” minvalinde konuştu. Eşim haklıydı tabi ama bende bebeğimden ilk kez ayrılacağım için tedirgin olmuş, madem şartlar uygun, hazır yer de ayarlamışlar, benimle kalsın diye düşünmüştüm.

Birazdan görecektim, ayarladıkları yer’i... Betondan bir yatakla metal tuvaleti olan, lağım kokusundan ciğerinin yandığı, karanlık, 10 metrekairelik bir yer... Bir de “iki de bir bebeği içeri alamam ben, ya seninle kalsın ya da hiç gelmesin.” diye baskı yapmıştı komutan. Oraya kapatılınca, bebeğimi yanıma almadığım için şükrettim. O komutanın ise ya hiç çocuğu yoktu, ya da insafı...

Ceplerimi boşalttılar, ayakkabı bağcıklarını, telefonumu ve kişisel eşyalarımı aldılar, aynı daracık merdivenlerden indirip, bir kabre koyar gibi, beni o küçücük ve karanlık yere koydular. Yan yana bir sürü demirden odalar. İlk nezaretin içine gözüm kaydı geçerken, canım arkadaşım Fidan, benden önce getirilip tıkılmıştı içeri. Beni görmüştü muhtemelen ama bakmadı bile yüzüme. Ne bir selamlaşma, ne bir bakışma, ne de bir baş selamı.. Bir de onun için üzüldüm...

Demir kapı üstüme kapandığında gece de yeni başlamıştı. Her şey kötüydü burada ama en kötüsü de saatin olmayışydı. Tepede digital bir saat vardı güya ama saçma sapan vakitleri gösteriyordu ve saat bozulunca sanki zaman da durmuş gibiydi.. Kabir gibi daracık bir yer... Sanki nefis muhasebeni yapmak için kapatılmışsın gibi...

Oturdum... Kalktım, volta attım... Yattım... Asırlar geçmiş gibi hissettiğimde bile muhtemelen on dakika geçmişti... Üstelik saatler ilerledikçe başka bir problemim daha olacaktı. Yeni doğum yapmış, emziren bir anne olarak göğüslerim şişmeye, acı vermeye başlamıştı. Bari ağrı kesici verselerdi, acım biraz dinseydi? Seslendim, bağırdım... Sesime kimse gelmedi. Kameraya doğru saçma sapan el hareketleri yaparak birilerinin görmesini bekledim ama yine de kimseden ses yoktu. Sonunda bir ses çalındı kulağıma, hem tanıdık hem değil... Dostum, yan nezaretteki arkadaşım, tanıştığımız anlaşılmasın diye buz gibi bir ses tonuyla söylemişti; “orada kırmızı bir buton var, ona basman gerekiyor!” dedi. Hemen dediğini yaptım... Defalarca butona da bastığım halde yine de kimseler gelmedi... Sabaha dek o acıyla dolandım.. O pis lavaboya sağdım sütümü, elbiselerime aktı hep... ‘Bari peçete verin!’ diye inledim, ‘lütfen biri yardım etsin!’ Bağırmaktan boğazım kurumuştu, çaresizce bir yudum su istedim ama gene de hiç kimse gelmiyordu. Mecburen tuvaletin pis suyundan içtim...

Sabah nasıl oldu? Bilmiyorum... Ama bir şekilde oldu... Çok erken bir saat değildi, belki öğlene doğruydı ki; bir güneş doğdu nezarete... Bir asker,

elinde kırmızı bir pusetle bebeğimi getirdi. Sanki aylardır görmemiş gibiydim, koşup kaptım puseti ve bebeğime sarıldım, öptüm, kokladım... Emzirdim de tabi... İki aylık bile değildi, gülmeyi daha yeni öğreniyordu ama bana gülümsedi... Bende ona gülümsedim, konuştum onunla; ‘sen’ dedim 'buraya yakışmıyorsun bebeğim... Söz veriyorum buradan çıkacağız, özgür günler göreceğiz ve hiç ayrılmayacağız...' Anlamış gibi güldü tekrar, ben daha çok güldüm.

Bebeğimin altını değiştirdim, emzirdim, sohbet ettim derken bir saatten fazla bir süre geçmişti ve onun daha fazla burada kalmasına izin veremeyeceğim için, kırmızı butona basarak askeri geri çağırdım. Asker bebeğimi geri götürürken, düşen yaşlarıma engel olamıyordum. Ne zordu bu ayrılık...

Sonradan öğrendim ki, bebeğimi eşim değil annemle kaynım getirmişti. Zira önceki gece ayrılırlarken ısrarla eşime “yarın sizde geleceksiniz değil mi?” diye sormuşlar, üstelik bunu bir kaç kez de tekrarlamışlardı. O da tutuklanma korkusuyla gelememişti...

Bebeğimi götürmelerinin üstünden çok geçmedi, beni önce hastaneye sonra ifadeye götürdüler. İfadede bir sürü soru sordular, ithamlarda bulundular. Hiç birini kabul etmedim tabi ki... Ardından fotoğraflarla dolu bir katalog gösterdiler; hangilerini tanıyordum bunların? ‘Hiç birini’ diye cevapladım. Hiç birini de tanıımıyordum gerçekten... ‘İfadem alınırken gerildim mi?’ ‘Hayır.’ Çünkü, öyle yalnız ve korkunç bir gece geçirmiştik ki; dışarıya çıkmaktan, birileriyle (ifade için bile konuşmaktan) memnundum açıkçası...

Eşimin anlaştığı avukat da gelmişti... Beni teselli etti, “Merak etme” dedi, “elimden geleni yapacağım. Kurtulacaksın bu delikten ve inşallah eşinle, uzaklara, özgürlüğünüze gideceksiniz.” Bunları duymaya ne kadar çok ihtiyacım vardı... Ama ne yazık ki beni o daracık ve karanlık yere tekrar geri götürdüler...

“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”

İnsanlar günlerce, aylarca, yıllarca nasıl tahammül edebiliyorlar bilmiyordum ama kafayı yemek üzereydim. Sabah nasıl olacaktı bu delikte? Derken bir asker gelip beni tekrar aldı; resmi ifademi vermiştim ama bu kez gayri resmi ifade için götürülüyordum...

Alındığım sorgu odasında beni, isminin Anıl olduğunu söyleyen iyi giyimli bir beyle bir de komutan bekliyordu. Sonradan anladım ki, bu kişi psikolojik ikna için eğitilmiş bir uzmandı. Benimle sohbet etmeye başladı; “baban fakirmiş ve zor şartlarda okumuşsun, baban nasıl da zorlanmıştır seni okuturken? Çok zeki bir kızsın, burayı hak etmiyorsun... Hem de küçük bebeğin varmış...” Onun da küçük bir kızı varmış güya. Bir keresinde göreve gitmiş, günlerce ayrı kalmış ve çok zorlanmış. Ya ben? Bu küçücük delikte bebeğim olmadan n’apardım? Hadi yanıma aldım diyelim, el kadar bebek koğuştta mı büyümeliydi? Benim gibi akıllı bir kadın bunu bebeğine nasıl yapardı? Kısacası adam, beni anneliğimden vurarak itirafçı olmaya zorluyordu... Sözlerini “Devlete küsülmez, zararın neresinden dönersen kardır. Anlat bildiklerini, kurtar kendini.” cümlesiyle bitirdi.

Bir doktor olarak ben de ‘Psikoloji ve Beden Dili’ üzerine eğitim almıştım ve adamın ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Karşı koymak istemedim, söyleyeceklerini sonuna kadar dinledim. Söyleyeceğim her şeyin, sonrasında aleyhimde delil olarak kullanılacağını biliyordum. Bir de o karanlık koğuştta girmektense lafı biraz uzatmasında sakınca görmüyordum. Tabi O, benim bu sessizliğimi kabul olarak görüyor, doğru yolda ilerlediğini düşünüyordu. Bir

“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”

buçuk saat kadar ‘tatlı tatlı(!)’ anlattı. En sonunda da “İsterseniz avukatınızı çağıralım, ifadenizi tekrar gözden geçirin?” diyerek dilinin altındaki baklayı çıkardı...

Yine o karanlık koğuşa girmektense, avukatımla biraz sohbet etmeyi tercih etmiştim. Kabul ettim. O, beni ikna ettiğini düşünüp sevinirken, ben de oraya gelen avukatımla tekrar görüştüm. Avukatım, akşam vakti tekrar çağırılınca benim itirafçı olduğumu zannedip korkmuştu; düşüncelerimi öğrenince rahatladı. Cemaatle uzaktan yakından alakası olmayan bir beydi lakin yapılan haksızlıklardan ciddi rahatsızlık duyuyordu. “Elin güçlü.” dedi bana. “Bebeğin küçük, en azından ertelerler, tutuksuz yargılarlar... Bu da sana ülkeden çıkmak için zaman kazandırır...”

Biraz sonra tekrar sorguya alındım, avukatım akıl verdi... “Hiç bir şey söyleme!” dedi, “sadece ağlamaya başla ve “ben hiç bir şey bilmiyorum, sadece bebeğimi istiyorum. N’olur bebeğimi getirin, çok özledim!” diyerek feryat et...” İyi de ben rol yapamazdım ki? “Rol yapma zaten” dedi bana, “hapse girdiğini ve bebeğinden ayrıldığını hayal et!”

Gerçekten de rol yapmadım. Anıl isimli bey ayrılmıştı ama bir önceki sorguda ağzını açmadan öylece izleyen komutan vardı bu kez... Bebeğimi düşünür düşünmez ağlamaya başladım. Diğerine göre biraz daha vicdanlı olmalı ki, ağlamaya başlayınca üstelemedi ve beni rahat bıraktı. Perşembe gecesi idi. Ertesi gün mahkemem vardı, yani günlerden Cuma ve ifadem alınmazsa hafta sonu da orada kalacaktım bu fikir beni delirtiyordu...

Sabah olduğunda Fidan’la ikimizi bir araca bindirdiler. İkisi önde, biri arkada üç polis daha vardı içerde. En yakın arkadaşım ile aynı cehennemde iki gün yan yana kalmış ama tek kelime edememiştik. Burada da konuşmadık, sadece iki yabancı gibi “geçmiş olsun.” diyebildik birbirimize. Konuşmadık, çünkü polislerin özellikle sıcak bir mevzu açıp, bizim tanışıp tanışmadığımızı öğrenmeye çalıştıklarını düşünüyorduk. Ne bilerek birbirimizden gözlerimizi

“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”

kaçırdık, ne de tanışıyormuş gibi davrandık. Yeni tanışan ve aynı gerekçeyle gözaltına alınan iki kişi nasıl iletişim kurarsa öyleydik...

Önce hastaneye, ordan trafik kurallarını hiçe sayarak deli gibi araba kullanan polisler sayesinde büyük bir kazanın eşiğinden kıl payı kurtulduktan sonra da adliyeye gittik... İlginçtir ki, o ana dek bizimle sohbet eden polisler birden ciddileştiler ve bileklerimize kelepçeyi geçirdiler. Aslında bu şahsımıza karşı yapılmış bir hareket değildi, bizim gibi saçma sapan gerekçelerle tutuklanan herkes aynı muameleye maruz kalıyordu. Emir öyleydi... Amaç, hem topluma karşı ‘bunlar suçlu/terörist’ imajı vermek, hem de adliye de umutla bekleyen yakınları üze bilmek... Ve amaçlarına ulaşıyorlardı da...

Ben bir hekimdim... Mesleğe başlarken ettiğim ‘Hipokrat Yemini’ insanları yaşatmak üzerineydi ama şimdi savcının karşısında oturmuş, kanlı bir darbe girişiminin müsebbiplerinden biri olmakla itham ediliyordum. Üstelik bu savcı, hukukun değil, siyasi otoritenin kendisine verdiği yetkiyle, beni ‘iyi bir anne olmamakla’ ve ‘küçük bebekimi düşünmemekle’ suçluyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim?! Dediğine göre de ‘onun da küçük bebeği vardı ve onun için her şeyi yapabilirdi!?’ Tam bir buçuk saat boyunca bu suçlamalara maruz kaldım. Ona sakince, çocuğumu düşündüğümü ve çok üzüldüğümü söyledim. Ama bildiğim bir şey yoktu, dolayısıyla anlatacağım bir şey de yoktu...

İlginç olan, ifadem alınırken avukatım yanımdaydı ama hiç bir şekilde müdahil olmamıştı. Bunun sebebini de daha sonra öğrendim. Avukatımın benden bir önceki müvekkili de ‘Fetö’ suçlamasıyla gözaltına alınan bir mazlumdu ve Erdoğan Diktatörlük ülkesinde bizleri ‘savunuyor olmak’ da bir suçtu. Dolayısıyla avukatım beni gereğinden fazla savunuyor görünmek istemiyordu... Bir diğer sebebi de, ifadeden hemen önce savcı tarafından çağırılmış, beni ‘itirafçı olmaya zorlaması’ konusunda sıkıştırılmış ve elinden geleni yapacağını söylemek durumunda kalmıştı. Doğal olarak da, şimdi bana arka çıkamıyordu.

“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”

Tam bir buçuk saat boyunca savcının odasında ifade vermiş ve enerjimi kaybetmiştim. Çıktığımda tahliye olmak adına pek de umudum kalmamıştı açıkçası. Savcının odası camlı bir bölmeyle koridordan ayrılmıştı, biz orada ifade için beklerken, biraz ileride kayınpederimle kayınbiraderim bana bakıyorlardı. Eşim olası bir tutuklanma ihtimaline binaen gelememişti haliyle... Kaynım bulunduğu yerden beni gülümsetmeye çalışıyordu ama yapamıyordum. Onların bulunduğu yöne doğru bakıp gülümsüyor ve bir an buradan onlarla çıkıp gitmek istiyordum ama başımı geri çevirince savcıyı görüyor ve gerçekte yeniden yüzleşıyordum...

Mahkeme salonunun önünde –polis gözetiminde- kaynım ve kayınpederimle beklerken, canım arkadaşım Fidan da gelmiş eşiyle yan yana oturmuş bekliyorlardı. Bir ara onlara gözüm kaydı, sanki tutuklanacağını anlamış gibi, sanki vedalaşır gibi gülüyor, sohbet ediyorlardı. Onu o an, tam teslim olmuş gördüm. “Sen’den ne gelirse gelsin kabulümdür...” diyebilmiş gibiydi... Ben onun kadar güçlü değildim, belki bebeğim çok küçük olduğu için fazla hassastım bilmiyorum ama küçük bir umut kırıntısına dahi muhtaçtım...

Derken mahkeme öğle tatiline girdi. Mübaşirler giderken avukatım kalkıp sorma ihtiyacı duymuştu, “ne zaman başlayacak tekrar?” Mübaşirler bana bir bakıp; “sizinki tahliye olan dava değil mi?” diye sormuşlardı. Her ne kadar bu bizi umutlandırırsa da, yargının durumunu da özetliyordu. Henüz yapılmamış davanın neticesini mübaşirler bile biliyordu yani... Nitekim mahkeme 10 dakika bile sürmedi... Suçlamaların hiç birini kabul etmediğimi söyledim hakime de... ‘İmzasız adli kontrol şartıyla serbest kalmasına...’ dediğini duyduğum an ciddi anlamda rahatladığımı itiraf etmeliyim.

Sevindim, havalara uçtum mu? Hayır, maalesef... Çıkışta, canım arkadaşım Fidan’ın, eşiyle vedalaşıp cezaevine gönderildiğine şahit oldum, bir yıl kadar sonra da eşinin de tutuklanıp hapse atıldığını duydum. Sevdiklerinle birlikte olmayınca bayram bile bayram olmuyordu neticede...

...

“Bebeğini Hapiste Büyütmek İstemiyorsan İtirafçı Ol! İtirafçı Ol, Kurtul!”

Dileğim gerçekleşmişti işte, kaynımla ve kayınpederimle eve dönüyordum ama buruktum... Araba, eski evimizin oradan geçti önce, sonra da –artık- ‘eski’ iş yerimin önünden... Gelin girdiğim ev, en güzel günlerim geçmiş burada... Sonra iş yerim... İlk geldiğimde nasıl heyecanlanıp mutlu olmuştum, aha şuradan kahve alıp işe yürümüştüm, yağmur bastırılmış ıslanmamak için koşup içine sığınmıştım... Kendime bir dünya inşa etmiştim sosyal hayatın/kariyerimin içinde... Tıpkı dünyanın kendisi gibi, o hayat da yalanmış işte... Şimdi bir arabanın içinde, hüznü gözlerle veda ediyordum hepsine...

...

Şükür ki artık özgürdüm ama yarın tekrar saçma sapan bir gerekçeyle tekrar gözaltına alınmayacağımızın garantisi yoktu. Bu yüzden artık çıkıp gitmek istiyorduk bu ülkeden... Fakat bir sorunumuz vardı, eşimle benim yeşil pasaportum vardı fakat bebeğimize verilmediği için bordo pasaport almak zorunda kalmıştık. Dolayısıyla Avrupa’ya bebekle vizesiz gidemiyorduk. ‘Amerikan Konsolosluğu’na gidersek Türk polisi oradadır ve anlarlar.’ diye gidemiyorduk, son çare olarak Kanada Konsolosluğu’na başvurduk. Toparladığımız evrakları eşim postaladı...

Bu arada beni korkutan başka bir durum daha vardı; eşim yakalanma korkusundan kendi evine gelemiyor ve o yüzden bebeğim ve ben evde yalnız olduğumuz için annem bizimle birlikte kalıyordu. Eşim bir akrabasında kalıyor, sadece bazı günler gizlice eve gelip görebiliyordu bizi.. ‘Biri takip eder de, şikayet eder’ diye aklım gidiyordu... Zaten iş yerinden gelip giden bir arkadaş vasıtasıyla dedikoduları alıyordum ve tedirgindim.

‘Bir an önce gidelim’ dedikçe işler yavaşlıyordu. Kanada Konsolosluğu’ndan cevabın gelmesi bir buçuk ayı buldu. O da ‘ret’ cevabıydı zaten... Geriye tek bir çaremiz kalmıştı; kaçak yollarla çıkmak!

“Bebeğini Valize Koymak Zorundasın!”

Zaten öncesinde kaçakçılarla da iletişim kurmuştuk. Bize Gürcistan üzerinden çıkmamız için yardımcı olacak birileri vardı. Annem, kayınvalidem, eşimin kuzeni ve biz uçakla Trabzon’a geçtik önce... Sabahın erken saatlerinde... Hemen bir araba kiralayıp Hopa’ya geçtik. Buradan da hep birlikte Gürcistan’a geçecektik, plan buydu...

Öğle üstü geldiğimiz Hopa’da, akşama dek bir çay bahçesinde bekleyecektik. Denizin ve de sınır kapısının hemen yanında bir çay bahçesi. Daha doğrusu otopark, kafe ve cami yan yana. Arabamızı otoparka park ettik ve akşama kadar kafeye cami arasında gittik geldik... Zaten gergindik, üstüne de hava kapalı, deniz dalgalı ve dev kayalıklar içimizi daha da sıkıyordu. Adı üstünde hakikaten de ‘Sarp Sınır Kapısı’ idi...

Zaman durmuş, saatler geçmek bilmiyordu. Duygusal olarak ‘biz gidiyoruz’ havası yoktu hiç birimizde. İnanılmaz gergindik ve herkeste ‘hayırlısıyla bi geçsinler de inşallah’ duygusu hakimdi... Nihayet beklediğimiz haber geldi; hep birlikte geçecektik, bebek de birimizin kucağında olacaktı... Turist olarak görünebilmek için sadece birer sırt çantası alma hakkımız vardı. Muazzam bir gerginlik... Adamlar gayet ciddi ifadelerle anlattıkça geriliyorduk.

Tam gidecektik ki, adam bombayı patlattı; bebeği valize koymak zorundaydık! ‘Kesinlikle olmaz!’ diye itiraz ettim. O daha minicikti, n’apardı valizde? Havasız kalırdı, nefes alamazdı!? “Başka çareniz yok!” dedi adam, “Ya böyle geçersiniz ya da unutun!” Bizim –özellikle benim- için çok zor bir karardı. ‘Ya ağlarsa?! Ya nefes alamazsa?! Ya boğulursa?! Tüm bu gerginliklere onun için katlanırken, onu kaybedersek yaşamın ne anlamı kalırdı ki?’ Bir yandan da buraya kadar gelmiştik ve ‘vazgeçmek’ demek, tüm ihtimalleri kabul etmeyi de beraberinde getiriyordu. Saniyeler içinde aklımdan bir sürü ihtimal geçti; ‘İçeri

girersem çocuğumu nasıl büyütürüm?’... Gün ışığını istediği gibi göremeyecek, istediği gibi hava alamayacak veya ayrı kalacaktık. ‘Anne’ deyişini, emekleyişini, ilk adımını göremeyecektik.’ Mecburen kabul ettik ama hepimiz perişandık. ‘Nasıl olacak?’ dedik, adam, “uyku ilacı vereceksiniz.” dedi. ‘İyi de o, ilaç almak için de çok küçük!’ Bütün soğukkanlılığımı yitirmiş, doktor gibi değil de anne gibi düşünmeye başlamıştım. Durmadan ağlıyordum... Ona zarar vermeyecek en hafif ilacı verelim diye düşündük ama o kadar endişeliydik ki, beynimiz durmuştu. En sonunda doktor bir arkadaşımı arayıp fikir danıştım.

Arkadaşım, bebekler için kullanılan bir alerji ilacı ismi söyledi, yan etkisi de uyku yapmasıydı. Güya gittik onu aldık ama ne kadar vermeliyiz, bilmiyoruz. O kadar mı versek, bu kadar mı? Derken bir ölçek vermeye karar verdik. Onun da yarısını ellerimiz titrediği için dökecektik zaten... Neyse ki zaten bütün gün koşuşturmacada uyuyamayan bebeğimiz nihayet uyudu... Sonradan öğrendik ki, ilacın dozunu çok az vermişiz ve onun bir yan etkisi olmazmış, yani bebeğimiz doğal yollarla, yorulduğu için uyumuştı ama bunu o an bilmiyorduk. İyi ki bilmiyorduk...

Sıra bebeğimizi valize koymaya gelmişti. Fakat kimsenin eli buna gitmiyor, herkes birbirinin yüzüne bakıyordu. Ben arabanın etrafında dolanıyor, ağlıyor ve ‘yapmayalım’ diyordum. Ne benim, ne de eşimin eli oğlumuzu valize koymaya gitmedi. Dayanamıyordum, bakamıyordum bile... Neyse ki annem soğukkanlı bir kadındı, ben arabanın dışında ağlarken, O, küçük bir el valizine bebeğimi koydu. Yüreğim çıkacak gibi oldu...

İş kapıdan geçmeye geldiğinde, iyice zorlandık. Adam, “valizi bebeğin annesi taşıyın.” demişti ama bunu yapamadım. Bir yandan da annesi olarak ‘onu en iyi ben kontrol ederim’ diye düşünüyor, kimseye emanet etmek de istemiyordum ama soğukkanlı da olamıyordum. Ben o kadar ağlayıp feryat edince adam, valizin eşimde olmasına karar verdi...

...

Kafe çoktan kapanmıştı, etraf birden çingenelerle doldu. Hepsi de geniş elbiseler giymişlerdi. Bunların elbiselerinin altlarında eşya taşıdıklarını yani kaçakçılık yaptıklarını öğrendik... Akşam saatlerinde denetim azaldığı için, geçmek üzere bu saatleri seçmişlerdi...

Bizden önce eşim geçti... Dualarla onu, elinde valizle gönderdik ama yerimde duramıyordum, kalbim adeta yerinden çıkacak gibiydi... Eşimin kuzeni beni konuşturup oyalamaya çalışıyordu ama aklım hep bebekteydi. Annemler geride oturmuş ağlaşıyorlar, ben kuzenle gergin voltalıyorum. Saniyeler saat hükmünde o an...

Nihayet eşim aradı; geçmişlerdi! Tam onların geçtiğine sevinecektim ki, aklımı korkunç bir senaryo dürtüklendi; ‘ya ben geçemezsem!? Ya bu onları son görüşüm olduysa?’ Kendimi rahatlatmaya çalışıyor, en azından babasıyla birlikte diyordum, özgür diyordum ama bir yandan canım yanıyordu...

Geçiş sırası bana geldi... Güvenliğe doğru adımlarken, bir yandan kendimi teskin ediyordum; ‘eşinle bebeğime kavuşmak istiyorsan sakın ol, gerginliğini belli etme...’ Başka şeyler düşünmeye çalışıyordum, güzel şeyleri ve güzel günleri... Sıra yaklaştıkça da kalbim ağzımda atıyordu sanki... Filmlerdeki gibiydi, her şey ve herkes, tüm sesler durmuş, yalnızca bir uğultu vardı.

Nihayet... Polis pasaportumu inceliyordu, ‘sen benimle ofise gel’ diyebilir, ‘şöyle geç bakalım’ diyebilir, her şeyi diyebilirdi... Ama ‘geç’ dedi çok şükür... Geçtim, ilerledim... Karanlık bir koridorda ilerleyip (inşaat çalışması vardı) çıktım. İşte orada, eşim kucağında bebeğimizle oturuyordu. O anki sevincimi anlatamam... Ardından hep birlikte Gürcistan kontrol noktasına yürüdük... Ve oradan geçerek yeni bir hayata yelken açtık. Ardından annelerimiz de geldiler...

Sınır ülkesinde geçireceğimiz bir kaç ay böylece başlamıştı. Önce bir otele geçtik fakat burada oteller genelde fuhuş amaçlı kullanıldığı için inanılmaz pisti... Güya bizim için en temiz otel ayarlanmıştı..

Hayallerimize Gürcistan ‘Molası’ Veriyoruz!

Batum’daki otelde 5 gün kadar kaldıktan sonra Tiflis’e geçtik. Konsolosluk oradaydı... ‘Bize hemen vize verirler, geçeriz’ diye düşünüyorduk. Ama ne yazık ki düşündüğümüz gibi olmadı ve bebeğin yeşil pasaportu olmadığından Avrupa’ya da geçemedik. Amerika Konsolosluğu, Gürcistan’da oturmumuz olmadığından vize randevusu bile vermiyordu. 15 günlüğüne Airbnb’den ev tuttuk ama resmen sıkışıp kalmıştık bu ülkede.. Başka yollar düşünmeye çalışıyorduk. Baktık ki buradan çıkış o kadar kolay değil, mecburen Türkler’in kaldığı bir siteden ev kiraladık. Burada bizim gibi bekleyen bir kaç aile daha vardı. Öte yandan da bir şekilde herhangi bir Avrupa ülkesine geçmeye çalışıyorduk. Litvanya vizesi alabilmek için acentası olan bir kadına para verdik ama onun üç kağıtçı olduğunu paramızın üstüne soğuk su içmek zorunda kalınca anladık..

Bu arada ‘umut fakirin ekmeği’ hakikatince; eşim, her gün Amerikan Konsolosluğu’nun sayfasını açıp bir umut, “acaba bu kez vize randevusu alabilir miyiz?” diye bakıyordu. Aralık ayı ortalarıydı sanırım; Gürcistan’a gelişimizin üzerinden bir buçuk ay geçmişti, eşim bir akşam yine açtı siteyi, kontrol etti. Bu kez açılmıştı! Gözlerimize inanamadık! Hemen acil vize talebinde bulunduk. Günlerden Salı’ydı, bize Perşembe günü için randevu verdiler. Konsolosluğa giderken oldukça gergindik fakat Harvard Üniversitesi’nin eşim için gönderdiği etkinlik davetiyesi işimizi kolaylaştıracaktı. Şükür ki vize alabildik!!! Bunun nasıl bir sevinç olduğunu ancak yaşayan bilir...

Bulunduğumuz sitede bir buçuk ay kalmış olmamıza rağmen çok güzel dostluklar kurmuştuk. En son 15 aile olmuştu ve hepsi de bizim durumumuzda olan insanlardı. Biz vize alınca hem çok sevindiler, hem çok üzüldüler. Son

günlerimizdi bu ülkede.. Özellikle de son akşamımız.. Çok güzeldi ama bir o kadar da hüznüydü. Bizim için mini bir veda partisi organize edilmiş, herkes yemekler yapmış, bize hediyeler almıştı. Her biri zor şartlarda yaşamasına rağmen, bu mütevazi insanlar, küçük de olsa bir şeyler vermeye gayret etmişlerdi. Hepsini de valimize sığıştırıp getirdik, evimizin baş köşesine koyduk. O, küçük ama manası büyük hediyeler hayatımızın umut ve hüznün dönemini temsilen saklayacağımız kıymetli birer hatıra olarak kalacaklar hep...

Yola çıkacağımız gün, önce annemleri Türkiye'ye yolcu ettik. Bu o kadar da kolay olmadı tabii.. Her ne kadar gitmemizi çok isteseler de, bir buçuk aylık zaman diliminde bize çok alışmışlardı. Ardından biz de bineceğimiz uçağa geçtik. Check-in'e kadar her şey yolundaydı. Fakat orada görevlinin anlamsız inadıyla karşılaştık. Görevi sadece yolcuların check-in'lerini yapmak olan adam tarafından uçağa alınmadık! Sebep ise, daha önce Gürcistan'dan Almanya'ya gidenlerin orada iltica için başvurmuş olmalarıydı. Tepki gösterdik; "size ne ki, bu onların sorunu?!" dedik, dinletemedik. Adam bizi uçağa almadı. İnatla; "size İstanbul aktarmalı bilet alayım, oradan nereye istiyorsanız gidersiniz!" diyordu. Bizimle birlikte yeşil pasaportlu başka bir beyi de almadılar. Nitekim biz de o bey de Almanya'ya gidemedik.

...

Sabah 5'te Almanya uçağına binememiştik ama tam 12 saat sonra; bir şekilde Ukrayna'ya bilet alıp akşam 5'te uçağa bindik. Gürcistan'daki yeni ama eskimeyecek dostlarımızın bizim için hazırladıkları yollukları da yanımıza aldık ve 4 saatlik yolculuğun ardından Kiev'e indik. Oradan da sorunsuz bir şekilde diğer uçağa aktarma yaparak New York'a uçtuk...

“Nereyi Memleket Edinsek?”

En sonunda New York - JFK Havaalanına inmiş hedefimize sağsalim ulaşmıştık.. New York'ta bir arkadaşımızın evinde on gün misafir kaldık. Bu sürede düşünme fırsatımız oldu; “acaba burada mı kalsaydık? Başka bir yere mi geçseydik ama nereye geçebilirdik?” Ölçtük, tarttık... Amerika'da sağlık sistemi çok sıkıntılıydı. Bizim de bir bebeğimiz ve de maddi sıkıntılarımız vardı.. Elimizdeki üç-beş kuruşu da idareli harcamamız gerekiyordu. Araştırdık.. Araştırdık.. Nihayetinde Kanada, şartları itibarıyla daha mantıklı geldi... Bir an önce bir karar vermemiz ve kendimize yeni bir düzen kurmamız gerekiyordu. Arkadaşlarımız geçmişti Kanada'ya, onları arayıp fikir aldık, yaşadıkları şartları anlatınca mantıklı geldi... “Tamam.” dedik, kararımızı vermiştik artık; Kanada'ya geçecektik. ‘İyi de, kucağımızda minik bir bebekle nasıl olacaktı ki?’ Yine bizden önce aynı yolu yürüyen arkadaşlarımıza danıştık. Yeni bir macera başlıyordu bizim için ve biz yine yollara düşmüştük.. Washington Dulles'dan Boston'a, oradan da yirmi kişilik küçük bir uçakla Plattsburgh'a gittik. Bize söylendiğine göre burası, Kanada sınırına en yakın noktaydı... Montreal'a buradan gidiliyordu. Neyse... Küçük uçak zaten, iner inmez herkes dağıldı, öylece kalakaldık. Etrafta, havaalanında bile –görevliler dahil- kimsecikler yoktu, in-cin top oynuyordu sanki...

Havaalanı çıkışında bir taksi bulup, daha önceden bir oda ayırttığımız otelin adresini verdik şoföre. Taksici kadındı, bizim tedirginliğimizden ve etrafı şaşkın gözlerle izleyişimizden anlamış olacak ki, "sınıra gidecekseniz ben götürürüm.” deyip numarasını uzattı... Gerçekten de bariz bir şekilde

tedirgindik... Bir sürü ses çınılıyordu sanki beynimizde; ‘polis ‘dur’ derse, mutlaka durmalıyız... Ya bizi sınırdan almazlarsa!? Hava da çok soğuk, yollarda donar ölür müyüz? Hadi biz neyse de, bebeğimiz bu dondurucu soğuğa dayanabilecek mi? Buralar ücra yerler, birileri kaçırsa kimin haberi olur?’ Sorular, sorular...

Bir yandan yeni bir hayata yelken açmanın hayalini kuruyor, bir yandan da korkuyorduk. Otelde bir gece kaldık. Hiç bir şey düşünmeme kararı almıştık. Bir pizza söyledik kendimize, sıcak duş alıp rahatlamaya çalıştık. Sonuçta bir yola girmiştik ve ‘Allah yardımcımız olsun’ deyip devam etmekten başka çaremiz yoktu..

Sabah erkenden uyanıp otelden çıktık. Bir gece önce bize numarasını veren kadını değil ama başka bir taksiyi çağırdık, eşyaları yükledik, sınıra yani Roxham Road’a geldik. Tarih, 23 Ocak 2017. Soğuk mu soğuk bir sabah... Üzerimizde, bir adım sonra ne olacağını bilemeyen insanların ezikliği ve tedirginlik... Taksici anlamış olmalı ki, bizi teselli etme ihtiyacı duydu. “Sakın korkmayın, hiç de çekinmeyin, bu sizin en doğal hakkınız.” dedi.

...

Taksiden aynı çekingenlikle indik, bir kaç adım atmamıştık ki iki polis yanımıza yaklaştı. Hatta birisi valizleri taşımamıza yardım etti. Biz çaktırmamaya çalışıyorduk güya ama onlar zaten bizim ne için orada bulunduğumuzu biliyorlardı ve bizi doğruca içeri aldılar..

“Emin Misiniz?!”

Konteynır tarzı karakolumsu bir yere alındığımızda –ki İngilizce asylum yani iltica başvuruları burada yapılıyordu- bize şu soruyu sordular; “emin misiniz? Şu an gözaltındasınız ve ‘iltica’ (asylum) yapmak konusunda emin misiniz?” Emindik... Emin olmaya mecbur bırakılmıştık çünkü... Bizler kendi ülkemizin kül kedileri olarak başka bir ülkeden demokrasi dilenmeye, zaten hakkımız olan özgürlüğümüzü başka memleketlerde aramaya mecburduk istesek de istemesek de...

Telefonlarımız ve bebeğinkiler hariç tüm eşyalarımızı aldılar ve hepsi tek tek aranana dek yarım saat bekledik. Ardından sarı otobüslere doldurulup –diğer mültecilerle birlikte- yine küçük bir karakola getirildik. 4-5 saat boyunca, bir başka konteynırın içinde daha bekledik. Tüm bu bekleyişlerin ardından sonradan gördüğüm tüm karlı buzlu havalarda o günü hatırlayacaktım... En son biz geldiğimizden en çok biz beklemiş olduk. Konteynırdaki herkes birer birer çıktı ve en son biz kaldık. Sonunda da sadece eşimin ifadesi alınarak, mülteciliğimizin üçüncü durağı olan, bir başka sınır karakoluna nakledildik. Burada ilk kez yiyecek bir şeyler verdiler bize; elma püresi ve sandviçi uzun süren açlığın verdiği büyük bir iştahla hemen yedik. ‘Birilerini aramak ister miydik?’ tabii ki hemen annemi aradım ve beklediği güzel haberi verdim. Güvendeydik, iyiydik, özgür bir ülkenin sınırları içindeydik. Ardından da rutin işlemler; parmak izi, fotoğraf, imza, doldurulan bir sürü form...

İşlemlerimiz, maalesef, 7'deki servise yetişmediğinden geceyi burada geçirmek zorunda kaldık. Genişçe bir salona alınıp bekletildik. Gece olunca masa ve sandalyeleri kaldırıp birer battaniye verdiler. Herkes yere uzanıp uyumak zorundaydı ama bebeğimiz için portatif bir yatak vermişlerdi. Gece çok soğuktu. Arka arkaya oraya gelen mültecilerle içerisi iyice kalabalıklaştı ve böylece sıkıntılı bir gece geçirdik.

Çeşit çeşit insanlar... Savaştan/zulümden kaçanlar, ürkek çocuklar, gözlerinde belirsizlik ve korkunun kol gezdiği aileler... Bir yandan, “iyi bir yere geldim.” düşüncesiyle hissedilen bir rahatlama, bir yandan yürekleri, “şimdi ne olacak?” endişesiyle çarpan onlarca insan... Hepsinin de ne hissettiğini biliyordum, kendim(iz)den biliyordum...

...

Ertesi gün öğleye doğruydı; eşimle ikimizin de ayrı ayrı ifadelerimiz alındı ve tekrar otobüslere bindirilip bu kez Montreal'a doğru yola çıkarıldık. YMCA deniliyor, bir tür mülteci barınağı...

Yeni Bir Yaşam...

Bugün geriye dönüp baktığımda 'tam bir yıl geçmiş üzerinden.' diyorum. Geçtiğimiz yıl 24 Ocak... Statülerimizi, ailelerimizi, mallarımızı mülklerimizi ve tabii ki üzerimize atılan 'terörist' yaftasını, ha bir de egolarımızı arkamızda bırakıp geleli tam bir yıl olmuş...

Ve şimdi... Kanada bize, yeni bir bebek, biraz umut ve haliyle birçok zorluk da hediye etti. Eşim, bir yandan delivery (sipariş teslimatı) işinde çalışırken, bir yandan da bir üniversitede Epidemioloji alanında doktora yapabilmek için sınavlara hazırlanıyor... Ben, hiç tarzım olmadığı halde eve kapandım iki küçük çocuğumu büyütüyorum. Hayat bir imtihan dünyası ve nerde olursan ol, imtihanın içeriği değişse de niteliği pek değişmiyor. Sanırım aslolan, kadere rıza gösterebilmekte... Değil mi ki, her şey Rabbim'den geliyor...

Şu an mesleklerimizi yapamıyoruz ama diplomalarımızın burada denkliği var fakat iş bununla bitmiyor. Sınavlara girip geçmemiz lazım ve kontenjan çok çok az... Her sınav için de -kişi başı- hatırı sayılır bir ücret ödememiz gerekiyor. Tüm bunları şikayet olması için değil, mevcut durumu açıklamak için anlatıyorum. Yoksa biz buraya, mesleğimizi yapmaktan ziyade insanca yaşamak için geldik. Günün birinde çok sevdiğimiz mesleklerimizi yapabilmek ise içimizde bir yerlerde geveze bir umut gibi var olmaya devam edecek...

...

“Adapte oldunuz mu?” diye sorulsa, sonuçta ‘biz buraya ait değiliz’ derim. Zira şartlar bize bunu fazlasıyla hissettiriyor. Maddi sıkıntılardan tutun da, kendini yeterince ifade edemiyor olmak, mülteci olmak, insanın kendine olan özgüvenini zedeleyen şeyler nihayetinde...

“Bir gün geri dönmek ister miyim?” Hem isterdim, hem istemezdim. İsterdim çünkü; eşim de, ben de alanlarında başarılı insanlardık.. Lakin Hizmet Hareketi’yle bir şekilde bağlantısı olan ve alınının teriyle bir yerlere gelmiş insanlara atılan ‘soru çaldılar da kazandılar’ iftirası, üzerimizde adi bir pislik gibi durmaya devam etmekte.. Günün birinde, ülkeme adaletin geleceğine, işlerimizin ve bizden alınanların geri iade edileceğine inanıyorum. İşte bu yüzden üzerimizdeki bu çamurun temizlendiğini görmek için de dönmek isterdim...

İstemezdim. Çünkü; ‘Anadolu İnsanı’ diyerek adeta uhrevileştirdiğimiz insanların ne kadar acımasız ve yargılayıcı olabildiklerini gördükten sonra; hayatımızın herhangi bir döneminde bir kere daha böyle bir zulme uğrama fikri beni ciddi korkutuyor. Umuyorum ve dua ediyorum ki kader, burada bize güzel bir gelecek hazırlamıştır.

MAESTRO Corporate Group
Sponsorluğunda Hazırlanmıştır.

*Ne efsûnkâr imişsin âh dîdâr-ı hürriyet
Esîr-i 'ışkın olduk gerçi kurtulduk esaretten*

Namık Kemal

Meçhulün yolcularıyız hepimiz... Bize sonsuzluğu vadeden bir gaye-i hayale mübtelâ olmuşuz. Bize bilinmezleri öğretecek, meçhulleri aydınlatacak bir gaye-i hayal... Ekmek gibi kutsal, söz gibi değerli, özgürlük kadar vazgeçilmez bir gaye-i hayal...

Herkesin yolculuğu kendine göre... Gaye büyük, hayal nâ-mütenâhi olduğundan kolay yolculuğu yok kimsenin. Derin çukurlar var bu yolda... Sellerin, çığların kapattığı yollar var bu yolculukta... Meltem esmeyi unutmuş... Boranların hüküm-fermâ olduğu yollar var...

Kimi zaman yaya... yalınayak belki... kızgın kumlara basarak ilerlemek zorundayız uçsuz bucaksız bir sahrada...
Kimi zaman atlı... eğersiz belki... hedefe varana kadar koşmak zorundayız geceyi gündüze katarak...

Kimi zaman uçakta... anasız babasız belki... ülkeler, kıtalar aşmak zorundayız gözyaşlarımızı saklayarak...

Kimi zaman valizde... konforsuz belki... her şeyden habersiz, bir bebek sessizliğiyle sınırlar aşmak zorundayız "Dünya benim evimdir." diyebilmek için...
Yollara yollar ulanıyor... dakikalara saatler ekleniyor... ömür yaşanıyor... Yolcunun hali, yolculuğun mahiyeti değişmiyor. Her zaman ilk günkü gibi taptaze...
Hepmize roller biçilmiş bu "yolculuk" senaryosunda... Ama cebrî, ama lutfî yerimizi alıyoruz bu hayat sahnesinde.

Rana Hanım'a da yağmurlu, karlı yollarda sert rüzgâra karşı yürüyeceği bir sahnede rol verilmiş. Anne olmanın, kadın olmanın, eş olmanın verdiği bir güç ile bu sahnenin hakkını vermiş ve şimdi yeniden başka "bilinmezleri" aydınlatmak için çetin bir yolculuğa daha başlamış...

APH PROJECT